

dan forstaaende Stilling vilde det konservative Folkeparti ogsaa vise nu; men, føjede det ærede Medlem til, de økonomiske Vanskeligheder var jo ikke mindre nu, end de var i Fjor. Hvad jeg skal udlede deraf, er jeg ikke ganske klar paa, men naar vi nu kommer til Udvalgsbehandlingen, faar jeg formentlig klarere Besked af det ærede Medlem, saaledes at jeg kan danne mig et Begreb om, om jeg kan regne med det konservative Folkepartis Støtte i denne Sag eller ikke. Jeg haaber, at jeg kan regne med den, og jeg kan saa meget bedre gøre dette, synes jeg, som jeg ved, at det ærede Medlem ved tidligere Lejligheder har udtalt sig meget forstaaende overfor Bestræbelserne for at skaffe en for Enkebørnene bedre Lov end den, vi har nu.

Med disse Bemærkninger kan jeg slutte, idet jeg paa ny anbefaler Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og haaber paa, at der trods alle Meningsforskelligheder dog maa vise sig at være en saadan Forstaaelse af Enkers og Enkemænds Stilling, at vi kan faa den nugældende Lov ændret, saa det ikke helt skal siges, at den er fuldkommen urimelig i mange Henseender, saaledes som man nu med Rette kan sige om den.

Helga Larsen: Det forundrer mig noget at høre det ærede Medlem Hr. Kragh sige, at Loven af 1919 var haard og i det hele taget utiltalende. Jeg vil dog oplyse det ærede Medlem om, at Loven af 1919 blev enstemmigt vedtaget her i Folketinget, ogsaa det ærede Medlems egne Partifæller stemte for den, og den kan dog neppe siges at være saa urimelig, naar man den Gang fra alle Sider kunde samles om den.

Det ærede Medlem siger, at Lovforslaget er urimeligt med Hensyn til Formuerne. Naar man hører det ærede Medlem tale her, skulde man tro, at alle Enker, der kom ind under Loven, var i Besiddelse af Formue. Det er jo i Virkeligheden de færreste, der er det. Det er kun een af Tusinde, der kommer ind med Formue. Jeg kan derfor slet ikke forstaa, at det ærede Medlem vil gaa saa stærkt i Rette med dette. Hvis man vil se, hvorledes Loven virker i København, saa er det saaledes, at Tusinder af Arbejderenker maa gaa til det offentlige og bede om Hjælp, fordi deres Fortjeneste ved det Arbejde, de har været nødt til at paatage sig, ligger over Trangsgrensen, saa det er umuligt for dem at komme ind under Enkebørnsloven. Jeg mener, at naar en Enkebørnslov virkelig skulde hjælpe Enker med Børn,

maa Satserne være saa høje og rimelige, at disse Kvinder ikke bliver henvist til det offentliges Forsorg.

Det ærede Medlem talte ogsaa om, at Enkemændene kan ikke blive hjemme og passe deres Børn, de har deres Arbejde at passe. Men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at en Mand med smaa Indtægter, der mister sin Ægteviv, er lige saa daarligt stillet som en Enke. En Enkemand med en lille Indtægt maa gaa ud og passe sit Arbejde, men, hvis han har smaa Børn, maa han samtidig have en Kvinde i sit Hjem til at passe dem. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem nu igen møder frem med alle de gamle Travere, han kom frem med ved sidste Behandling.

Det ærede Medlem sagde ogsaa, at man i Udvalget havde været inde paa en glidende Skala. Ja, vi var inde paa en glidende Skala og kunde ogsaa have været blevet færdige med Arbejdet, hvis det ærede Medlem ikke havde spændt saa haardt Ben for dette Arbejde. Vi var besjælet af Tanken om at komme ind paa en glidende Skala, men der kunde ikke blive Enighed om noget Forslag, til Trods for at der var flere fremme paa det Tidspunkt. Naar man nu hører, at Lovens Trangsgrenser er 600—700—800 Kr. plus 100 Kr. for hvert Barn, saa vil enhver forstaa, at det er uhyre paakrævet at faa Loven revideret. Jeg skal samtidig oplyse, at Gennemsnitslønnen for en Arbejderkvinde er 1 500—1 700 Kr. eller 35 Kr. om Ugen; hun er altsaa over Trangsgrensen og kan aldeles ikke faa nogen Hjælp. Men enhver kan sige sig selv, at har en saadan Kvinde 2—3—4 Børn, er det hende umuligt at leve af en saadan Ugeførtjeneste. Jeg mener, at de Penge, man paa den Maade giver ud til de smaa Børn, kommer man til at spare, naar Børnene bliver store.

Kragh: Den socialdemokratiske Ordførers Udtalelser giver mig kun Anledning til et Par ganske enkelte Bemærkninger. Den ærede Ordfører siger, at Loven af 1919 blev vedtaget med Tilslutning fra alle Partier, ogsaa fra Venstre, og det er ganske rigtigt. Men det ærede Medlem ved særdeles vel, at hele Venstres Arbejde under denne Sag ved Udvalgsbehandlingen gik ud paa at faa tilvejebragt en saadan Opbygning af Loven, at der kunde blive Mening og Konsekvens i den, hvad der ikke kan siges at være nu. Og naar man i 1919 kunde gaa med til en saadan Lovgivning, laa det jo i, hvad det ærede Medlem ogsaa overordentlig godt ved, at alle Forhold, ikke mindst de